

на заседанието на Режисьорския съвет, състояло се на 28.X.1952 г. за гледане и обсъждане на спектакъла "ЧУЖДАТА СЯНКА" от К. Симеонов под режисурата на Н.О. Масалитинов в присъствието на др. др. К. Зидеров, Ф. Филипов, Н.О. Масалитинов, Ст. Сърчаджиев, Кр. Мирски, М. Бениеш, Н. Лалиев, Ал. х. Христов, Лиляна Пенчева.

След гледане на пиесата пристъпи се към изказвания на членовете на режисьорския съвет.

М. Бениеш. За тая пиеса смятам, е необходимо още време. Технически слабост е неувоенния текст, което пречи на артистите да бъдат спокойни за изграждането на образите. Времежи е необходимо за изучаване на текста, за още дообработване на някои места, за разкриване по-ярко на някои подробности.

В първа картина заседанието е почнало преди да се вдигне завесата и свършва при закриването на завесата. Заседанието им е посветено на забележително явление в техния научен живот. Вероятно имало е спор, кой да бъде зарезан, а смятам, че това не се чувствава. В тази картина трябва да се почувствува борбата за намиране начини за ликвидиране на страшните болести. От разговора между Риков и професора не проличават вътрешните преживявания, предизвикани от предстоящия опит на зарезването. В началото не разбрах, че Олга е сестра на Трубников, не е много ясно. Ние знаем русите какве топлоте проявяват при посрещане на близки при празници, а тук не се вижда достатъчно топлоте при посрещането на Лена, която се връща от фронта. От разговора, който води Окунев с Трубников виждаме, че артистите има верна линия. Той же показан съвсем правилно фин, изискан, любезен, мил, но крие зад себе си страшна личност. В този разговор между Окунев и Трубников трябва непременно да се види, че Окунев го тласка да даде ръкописа.

Във втора картина декора е много добре разрешен, само черния шкаф е неподходящ.

Разговора между брате и сестрата тя трябва да го убеди, че е дал ръкописа на хора, които могат да злоупотребят с него, че той носи голяма отговорност за това. И смятам изобщо, че борбата в пиесата не е само срещу тази чужда сянка, но и борба за спазването на Трубников.

Трета картина е много бурна, а тя минава много спокойно. Декора и там е добре разрешен.

В четвърта картина трябва да се пореботи още над образа на Мекеев. Той се разкрива много спокойно, а знаем, че той е комунист, който всичко възприема върху себе си и околните като нащо, към своята държава, той е пламенен агитатор, пламенен деец и грешката направена от други, той се стреми да оправя. Смятам, че краткия срок, не е позволил на др. Масалитинов да работи повече с него.

В пета картина е добре даден кабинета на Окунев, съвпада с неговото положение на човек, който има друг живот. Образът му не е достатъчно разкрит до край, в смисъл, че е много по-лош.

В шеста картина немирят, че секретарката трябва да бъде по-спокойна, по-делова. Колкото и да е малка ролята, трябва да се направи подходящо.

Енчо Тугеров съвсем неуместно ръкопляска, след като Макеев разказва за станалото. Също така съвсем излишно показва Сталин, за да подсказва, че той е казал за Трубинков, това, което му предава Макеев. Смятам, че това му реагиране е в несъответствие с това, което става.

В шеста картина трябва да се разкрие по-ярко борбата на всички за Трубинков. Да бъде подчертано гремидния прилив на сили, който той добива след съобщението на Макеев. При тази сцена като че ли идването на Макеев става случайно, като че ли не е очакван. Куфара му смятам, трябва да бъде друг.

Мисля, че трябва работа с пиесата още най-малко десетина дни.

Ст. Сърчаджиев.

Смятам, че общото впечатление от актьорските игри не е много добро. Не само че текстовете не е овладяни, но се чувства и че актьорите нямат задачки, които да изпълняват. Например Трендафилов и Икономов нямат акценти. По тази линия трябва да се пореботи. Необходимо е да се отделят главните от второстепенните неща. Чувствува се, че Трендафилов това, което говори е само приказка, без да има логика, не мисли никак върху задачите. Милка Магнева също трябва да пореботи върху същото. За нея имам чувството че декламира. Енчо Тугеров смятам, трябва да му се направи бележка да не имитира с гласа си, а да бъде по-естествен, да му се разбере това, което говори. Предлагам да се направи съкращение там, където се казва, че руснаците са с особена слабост към чуждото, защото смятам, че тук у нас ще прозвучи по-друго, отколкото в Съветския съюз. От това съкращение пиесата абсолютно никак няма да пострада.

Върхот на Окунев мисля, че трябва да се промени. Много е малко.

Мисля, че с пиесата има още работа. Трябва да се засилят акцентите.

Ивирски.

Моето впечатление е, че пиесата съвсем правилно се развива по отношение на образите и на действието. В нея има неща, които трябва да се допълнят. Студенинците, която лъже от пиесата, актьорите трябва да предложат, като дълбоко вникнат в ситуациите и ги преценят. Действително много от актьорите играят още, напр. Трендафилов, чийто образ ще порастне, като усвои текстовете. Трендафилов, това съвсем не е Трубинков. Премемме го като обикновен човек, а не този учен, който предприема такива важни неща. Той не дава никакво разрешение на образа, само докладва текстовете, играе и е фалшив.

Икономов мисля, че е добър, но не достатъчно е разкрил образа. Няма още нещо, което да го отдели от образите в другите пиеси. Той идва с такава опасна мисля, а се вижда както казва че той едва ли винаги в ситуациите, в които е поставен, не човек зеем се със шпионска дейност. Той е спокоен там, където има мобилизираност. Струва ми се, че Могиева е разрешила образа. Тук в тази роля е най-ясно какъв образ е.

И. Лилиев. А аз смятам, че тя все още играе, накар в тази роля да е по-добре, отколкото в досегашните й. Чувства се, че е на сцената. Например, когато е в кенелето има малко особен, неестествен начин, докато Тая е вълнен естествен.

Кр. Мирски. На Тая е най-ясно какво трябва да прави.

Колчакова все така си играе. Само на едно място се проявява като зла, което ми се струва е неправилно.

Б. Гичев в ролята си има две-три места, от които като намери, може да направи чудесен образ - местата на пътна непосредственост.

Петър Василев мисля, че е добър в началото. В него се чувства комедийният елемент.

Татаров не ми се вижда зле.

Лали Попова трябва да се смени. Съвсем чужда е на обстановката на плесата. Никак не подхожда за секретарка на Трубников. Да се намери изпълнителка, която ще бъде подходяща за обстановката.

Представлението ще стане непременно.

И. Лилиев.

Това е пиеса, в която непременно трябва да прозвучи текстът, за да бъде ясно за зрителя. Затова необходимо е да се направи бележка на някои от актьорите, които някъде говорят неясно. Напр. Могиева, Челебиева. Др. Масалитинов се е спрял на важни неща в плесата, идеята не е изменил. Има верна линия на действие. Какво да се направи, за да се избегнат съществуващите недостатъци. Преди всичко в плесата има три групи действащи лица: положителни, отрицателни и между тях Трубников. Може да е верно това, което каза др. Мирски за него, но друг изпълнител за тази роля в този момент изобщо би могъл да се намери. Все пак, той има качествата за този образ. При него трябва да се почувстват вътрешната самоудовлетвореност от това, което е извършил, това което го увлича в работата му. Наред с това трябва да проличи и стремежа му към личен успех. А у Трандешкиков се е получила равна линия. Трябва да се подчертат неговите аморалности. Това е и неговата грешка. Той не може да повярва, че откритието му може да стане използвано за някакви военни цели. Там където той се обвинява и чувствава разкаяние, ние трябва да се чувствуваме. Трубников не трябва да прикрива прегрешението си.

Н. О. Масалитинов. Той е уверен, че е прав, но когато му откриват грешките, е искрен, но актьор не прави това, въпреки моите указания.

Жената на Окунев - Челебиева е добра.

Премиерата може да остане за 8.XI.1952 г., понеже предстои чествуването на Октомврийската революция. Смятам, че ще имаме спектакъл правилно построен.

др. Зидаров.

В пиесата стават две големи събития: откритието на съветските учени и предаването на ръкописа. Но актьорите не дават акценти, не дават важното от неважното. Разговорите им са без акценти, трябва да се създаде по-нажежена атмосфера. Събитията трябва да се отделят. Има един момент, при дългия разговор между Трубников и Мекеев, в който жените само стоят и слушат, без да имат някакви задачи. Трендафилов наистина не реагира правилно, а с това пречи и на партньорите си. Сцената на разобличаването е важна, а минева много вяло. Магнева съвсем неподходящо при сериозни разговори на няколко пъти поставя ръцете си отзад. Тая Масалитинова взема решение да отиде при заразения да го лекува - върши нещо много важно, а ние не го разбираме. Трубников се самоубия, никой не реагира, всички стоят безучастни. Съобщението за спадането на температурата на Рижов да не става по такъв опретен начин. Трябва да признаем, че пиесата е написана умно, но схематично и затова актьорите трябва да се борят, за да оживят пиесата. За Трубников у Трендафилов има дънни, но какво да направим, за да ги променим. Той не гради нещо, което да следва постоянно, а променя. Икономов е добър. Магнева не може да се освободи от мисълта, че е гледана. В. Тагеров трябва да му се каже, да се освободи от желанието да подражава на Петко Атанасов. За Петър Василев бих казал, че той знае какво прави, но образа трябва още да се разчули. Общия ритъм отслабва даже и у Тая. Трябва да се направи нещо за това. Челебиева е ней-живия обрз в пиесата и тя добре го прави.

За да се даде време на др. Масалитинов още да пореботи и поради това, че предстои чествуването на Октомврийската революция предлагам Художественият съвет да гледа пиесата на 1.XI. - събота, а КИМ - на 4.XI.1952 г..

Смятам, че пиесата не е закъсняла, но дилото трябва да звучи добре, за да се чуе от всички.

Декорите са много добре. Спектакъла ще стане хубав.

Предлагам да помогне на др. Масалитинов главния режисьор, като се погрижи повече за Трендафилов.

Др. Сърчаджиев предлага, казаното в съвета за пиесата, да се свали пред актьорите, участващи в пиесата.

Взе се решение, утре, 29.X.1952 г. актьорския колектив от пиесата да се срещне с главния режисьор и др. директор в 10 часа. сутринта.

5

К. Зидаров

С. Филипов

Н. О. Месалитинов

Ст. Стрчаджиев

М. Венеш

Кр. Мирски

Н. Илиев

Ал. х. Христов